

Sygn. akt IX W 857/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 kwietnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący - SSR Aneta Żołnowska

Protokolant – sekretarz sądowy A. O.

w obecności oskarżyciela publ. D. K.

po rozpoznaniu w dniu 25 marca 2015r. i 29 kwietnia 2015r., sprawy

M. Ś.

c. J. i W. z domu C.

ur. (...) w O.

obwinionej o to, że:

w dniu 14 grudnia 2014r. około godziny 08:00 w O. na ul. (...) kierując samochodem marki C. o nr rej. (...) nie zachowała bezpiecznego odstępu podczas wykonywania manewru omijania w wyniku czego najechała na unieruchomiony samochód marki F. o nr rej. (...), czym spowodowała uszkodzenie pojazdu oraz zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, po czym oddaliła się z miejsca zdarzenia

- tj. za wykroczenie z art. 86§1 kw, art. 97 kw w zw. z art. 23 ust. 1 pkt 2, art. 44 ust. 1 Ustawy prawo o ruchu drogowym

ORZEKA

I. obwinioną M. Ś. uznaje za winną popełnienia zarzucanych jej czynów z tym ustaleniem, iż eliminuje z jego opisu spowodowanie zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym i kwalifikując oba zarzucane jej czyny z art. 97 kw, z mocy art. 97 kw w zw. z art. 9§2 kw skazuje ją na **karę grzywny w wymiarze 300 (trzysta) złotych;**

II. na podstawie art. 118 § 1 i 3 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych **obciąża obwinioną zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100 (sto) złotych i opłatą w kwocie 30 (trzydzieści) złotych oraz kosztami opinii biegłego w kwocie 607,43 (sześćset siedem 43/100) złotych.**

Sygn. akt IX W 857/15

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 14 grudnia 20-14r. około godz. 8.00 M. Ś. przyjechała samochodem m – ki C. nr rej. (...) pod budynek na ul. (...), celem zabrania rodziców, których miała odwiedzić do autobusu.

Wzdłuż bloku znajduje się droga jednojezdniowa dwukierunkowa o szerokości (...). Przy drodze tej usytuowane są wydzielone miejsca parkingowe. Na jednym z nich zaparkowany był, przodem do jezdni i do niej prostopadle, pojazd m – ki F. o nr rej. (...). Obok tego samochodu, po jego lewej stronie, było wolne miejsce, w które częściowo wjechała kierująca pojazdem C., celem wykonania manewru zawracania. W trakcie omijania zaparkowanego pojazdu doszło do kontaktu przedniego prawego narożnika zderzaka C. z prawym bokiem F.. Odgłos tego kontaktu zwrócił uwagę właściciela zaparkowanego samochodu M. K. (1) oraz S. N. (1), którzy zaobserwowali odjeżdżającą M. Ś..

W wyniku zdarzenia w pojeździe m – ki F. o nr rej. (...) powstały następujące uszkodzenia: zarysowanie drzwi przednich prawych, słupka drzwi oraz drzwi przesuwanych o łącznej długości (...)z naniesieniem cząsteczek koloru czarnego na wysokości od (...)od podłoża. W samochodzie m – ki C. ujawniono zarysowanie zderzaka przedniego z jego prawej strony i listwy na wysokości (...) od podłoża.

(dowody: zeznania świadków S. N. k. 31v, 10v, M. K. k. 31v, notatka urzędowa k. 5, protokół oględzin k. 15, opinia techniczna k. 35-45, 51, zdjęcia k. 50)

Obwiniona M. Ś. nie przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu. Wyjaśniła, iż rzeczywiście w dniu 14 grudnia 2014r. około godz. 8.15 przyjechała po rodziców pod blok na ul. (...). Przejechała wzdłuż bloku i wykonała manewr zawracania korzystając z wolnego miejsca – starego chodnika. Nie usłyszała ani nie poczuła kontaktu z innym pojazdem. (wyjaśnienia k. 31)

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom obwinionej jedynie w części, w której przyznaje się do kierowania pojazdem m – ki C. w miejscu i czasie wskazanym w zarzucie oraz wykonywania manewru zawracania. W pozostałej części wyjaśnienia obwinionej pozostają w jawnej sprzeczności z zeznaniami świadków S. N. i M. K. oraz opinią biegłego, stąd Sąd uznał je za przyjętą linię obrony.

Wyżej wymienieni świadkowie nie widzieli samego zdarzenia, jedynie usłyszeli charakterystyczny odgłos i zauważyli odjeżdżający z miejsca pojazd C.. Właściciel pojazdu F. M. K. (1) bezpośrednio po tym stwierdził uszkodzenia swego pojazdu. Świadek S. N. (1) początkowo twierdził, iż w samochodzie znajdował się pasażer, jednak na rozprawie stwierdził, iż nie jest tego pewien.

Sąd dał wiarę zeznaniom tych świadków bowiem są one jasne, konsekwentne, spójne i wzajemnie się uzupełniają. Świadców ci są osobami obcymi dla obwinionej, nie mają powodów, by ją bezpodstawnie oskarżać. Dodatkowo należy zauważyć, iż pokrzywdzony próbował polubownie uzgodnić kwestie odszkodowania bez zawiadomienia Policji.

Świadców W. i J. S. zeznali, iż w momencie wykonywania przez córkę manewru zawracania byli na przed blokiem, w niewielkiej odległości od miejsca manewru, ale nie słyszeli żadnego odgłosu. Nie widzieli całości manewru.

Sąd nie dał wiary zeznaniom tych świadków, albowiem charakterystyczny dźwięk był słyszalny nawet w budynku, stąd też nieprawdopodobnym jest, iż nie słyszeli go rodzice obwinionej znajdujących się na zewnątrz.

Biegły z zakresu ruchu drogowego, po analizie akt sprawy oraz oględzinach pojazdów i miejsca zdarzenia stwierdził, iż w przedstawionych przez świadków okolicznościach, w trakcie manewru zawracania mogło dojść do kontaktu pojazdów i powstania w pojeździe F. ujawnionych podczas oględzin uszkodzeń. W ocenie biegłego, charakter, rozmiar i umiejscowienie zidentyfikowanych uszkodzeń pojazdów w pełni korespondują ze sobą.

Sąd dał wiarę opinii biegłego, bowiem jest ona jasna, spójna i pełna. Biegły w sposób wyczerpujący odpowiedział na stawiane mu pytania, a swoje stanowisko uzasadnił.

Kierujący pojazdem przy omijaniu jest obowiązany zachować bezpieczny odstęp od omijanego pojazdu, uczestnika ruchu lub przeszkody, a w razie potrzeby zmniejszyć prędkość (art. 23 ust. 1 pkt 2 Prawa o ruchu drogowym). Przy tym manewrze istotne znaczenie ma odstęp. Tu ustawodawca - podobnie jak przy wymijaniu - wskazał, że odstęp ów ma być bezpieczny, nie podając żadnych parametrów.

W ocenie Sądu, obwiniona zdawała sobie sprawę, iż w tracie wykonywanego manewru omijania doprowadziła do uszkodzenia pojazdu F.. Stąd, zgodnie z art. 44 ust 1 pkt 1 Prawa o ruchu drogowym, winna zatrzymać pojazd. Dobre obyczaje zaś zobowiązywałyby ją do pozostawienia informacji o zdarzeniu i swoich danych.

W tym stanie rzeczy, w ocenie Sadu , wina obwinionej jest ewidentna i została jej udowodniona. Sąd zmienił jedynie opis czynu, biorąc pod uwagę fakt, iż powstały co do obecności w pojeździe obwinionej pasażera. Wątpliwości. Stąd należał przyjąć, iż w trakcie zdarzenia obwiniona w pojeździe znajdował się sama i tym samym nie spowodowała zagrożenia bezpieczeństwa dla innych uczestników. Obwiniona dopuściła się wykroczeń z art. 97jkw w zve z art. 23 ust 1 pkt 2 i art. 44 ust 1 pkt 1 Prawa o ruchu drogowym i z mocy tego przepisu została skazana i wymierzono je karę jak w sentencji wyroku.

Wymierzając obwinionej karę, Sąd miał na uwadze dotychczasową niekaralność obwinionej za wykroczenia drogowe.

Wobec powyższego, w ocenie Sądu, kara wymierzona obwinionej jest adekwatna do stopnia jej zawinienia i społecznej szkodliwości jej czynu. Tak ukształtowana wpłynie na obwinioną wychowawczo i zapobiegawczo oraz spełni swe zadania w zakresie prewencji ogólnej.

Wobec skazania obwiniona została obciążana kosztami postępowania i opłatą.